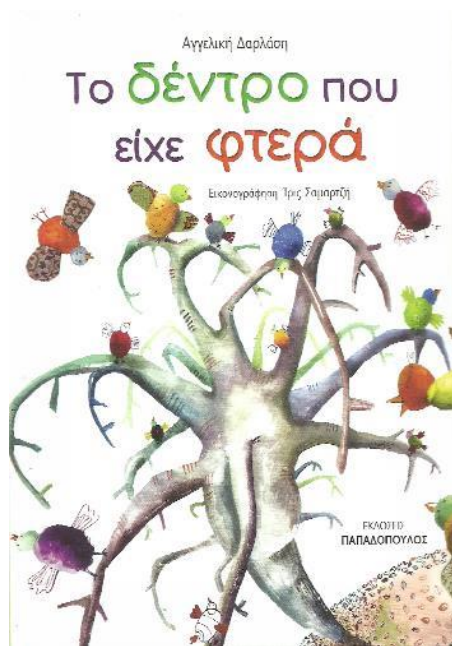

Το δέντρο που είχε φτερά, της Αγγελικής Δαρλάση

03/10/2014

Γράφει ο **Απόστολος Πάππος**

Τίτλος: Το δέντρο που είχε φτερά
Συγγραφέας: Αγγελική Δαρλάση
Εικονογράφηση: Έρις Σαμαρτζή
Εκδόσεις: Παπαδόπουλος, 2010

Κάποτε ήταν ένας κάμπος. Πράσινος. Μεγάλος ως εκεί που φτάνει το μάτι σου. Και στη μέση του ακριβώς, ολομόναχο, ένα όμορφο δέντρο με γερό κορμό, δυνατό κλαδιά, πυκνό πράσινο φύλλωμα. Περιστασιακές συντροφίες, διασπούσαν για λίγο τη μοναχική ζωή του: πεταλούδες, σκουλήκια, αέρας, πουλιά. Έτσι περνούσε ο καιρός κι έτσι ο καιρός περνούσε. Μέχρι την ημέρα που κάθισε στα κλαδιά του ένα νεογέννητο πουλί. Κι άρχισαν να μιλούν. Κι αφού το δέντρο δε μπορούσε να περπατήσει, γεμίζοντας θλίψη του πουλί με αυτήν του την... "αδυναμία", το πουλί αποφάσισε να το ταξιδέψει με το δικό του τρόπο. Θα πετούσε μακριά κι ό,τι έβλεπε θα ερχόταν καθημερινά να του το διηγηθεί.

Δεν άρεσε και τόσο πολύ αυτή η ιδέα στο μοναχικό δέντρο. Μα στην πορεία το δέχτηκε και λίγο καιρό μετά τ' αποζητούσε. Ο κόσμος άρχισε να γίνεται δικός του μέσα από τα μάτια του πουλιού. Μα ήρθε το φθινόπωρο. Και το

φθινόπωρο τα πουλιά φεύγουν. Και το πουλί χάθηκε. Μα όχι για πολύ. Φάνηκε κάποτε, πληγωμένο και ταλαιπωρημένο, γιατί το δρόμο των πουλιών δεν πήρε. Το δέντρο το πήρε κοντά του. Όση αγάπη είχε του τη χάρισε.

Ο χρόνος κυλούσε. Γιατί έτσι έχει μάθει να κάνει. Φθινόπωρα, χειμώνες, άνοιξες, καλοκαίρια. Το πουλί ερχόταν κι έφευγε. Η αγάπη κι η φιλία δυνάμωναν. Μέχρι που εκείνη η αρχική απορία του πουλιού (“δηλαδή δεν έχεις φύγει ποτέ από δω;”), ήρθε η ώρα, η μοίρα, όπως θες πες το, να γίνει πράξη και το δέντρο να κάνει ένα υπέροχο και απρόσμενο ταξίδι που δε θα υπολόγιζες πως μπορεί δέντρο να κάνει. “Βαθιές ρίζες να ριζώσεις, δυνατά φτερά για πετάς”. Γιατί έτσι περνάει ο καιρός. Κι έτσι ο καιρός περνάει όμορφα.

Οι ετερόκλητες φίλιες έχουν αγκαλιαστεί πολλές φορές από τους συγγραφείς. Η μοναχικότητα κι η αναζήτηση της φιλίας επίσης. Όμως τούτη εδώ η ιστορία, ιστορία φιλίας και αγάπης, είναι από τις πιο καλοφτιαγμένες που διάβασα. Δεν είναι το υπέροχα ανατρεπτικό τέλος του. Ποτέ το τέλος δε μπορεί να καθορίσει ολόκληρο το βιβλίο. Είναι η γλυκύτητα της ιστορίας, που σε κάνει να νιώθεις πως η αγάπη είναι ο μοναδικός προορισμός στη γη ετούτη. “Ο καλός ταξιδευτής δεν έχει καμία πρόθεση να φτάσει κάπου”, είχε πει ο Λάο Τσε. Το πουλί ίσως δεν εμπίπτει σ’ αυτό καθώς τα δρομολόγιά του μοιάζουν προκαθορισμένα. Μα ξεπερνά τον εαυτό του ταξιδεύοντας μέσα από εικόνες και λόγια κάποιον που σταδιακά αγάπησε.

Το δέντρο από την άλλη, ναι, δεν έχει προορισμό ταξιδευτή. Βιώνει την αγάπη με ένταση ριζωμένη στο χώμα, περασμένη στα φυλλάματά του. Τη βιώνει με όλο του το είναι. Αυτή η ανιδιοτελής ανταποδοτικότητα της αγάπης κάνει μια μεγάλη γιορτή μες το βιβλίο. Κι από την ποιητική της διάθεση, βγαίνουν οι λέξεις που γυρεύουν τις όμορφες ψυχές κι υπάρξεις του κόσμου ετούτου. Θυμήθηκα κάτι που διάβασα πρόσφατα από το Νίκο Καρούζο που μιλούσε για “μεταξωτούς ανθρώπους” περιγράφοντας το είδος εκείνο του ανθρώπου που δεν νοιάζεται για την υπεροχή ή την επίδειξη, που δεν αποζητά θριάμβους ή σαμπουκάδες, που με ευγένεια φυσική και λεπτούς τρόπους βιώνει κάθε πτυχή της, όμορφης έτσι κι αλλιώς, ζωή του.

Το δέντρο και το πουλί είναι μεταξωτές υπάρξεις. Συνεπικουρούμενα από την πολύ ξεχωριστή δουλειά της Ίριδας Σαμαρτζή που παίζει με τα χρώματα, τις εποχές και τις σκιές κομψοτεχνώντας πλάι στις λέξεις της Α. Δαρλάση, θα σας ταξιδέψουν στο πέρασμα των εποχών, στο πέρασμα από τη μοναξιά στην αγάπη, στο πέρασμα από την ακινησία στην αέναη κίνηση που η τελευταία πάντα μας υποβάλλει. Προτείνεται.

<http://www.elnplex.com/%CF%84%CE%BF-%CE%B4%CE%AD%CE%BD%CF%84%CF%81%CE%BF-%CF%80%CE%BF%CF%85-%CE%B5%CE%AF%CF%87%CE%B5-%CF%86%CF%84%CE%B5%CF%81%CE%AC-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B1%CE%B3%CE%B3%CE%B5%CE%BB%CE%B9%CE%BA%CE%AE%CF%82/>